

Ακόμη ψάχνουν το λάθος...

Το λάθος δεν είναι ότι χάθηκε η λογική από τους ανθρώπους. Το λάθος είναι πως η ελιτίστικη πολιτική των υψηλών δωματίων δεν έχει λογική και απέχει έτη φωτός από την πραγματικότητα...

Δεν ξέρω αν το προσέξατε, αλλά την τελευταία 10ετία επικρατεί μια συγκεκριμένη τάση εντός της κοινωνίας. Και δεν γίνεται λόγος μόνο για την Κύπρο αλλά γενικώς και παγκοσμίως ή τουλάχιστον εντός του Δυτικού κόσμου. Αυτή η τάση, αποκαλύφθηκε ή αν θέλετε αποκωδικοποιήθηκε και αναδόθηκε και φάνηκε ότι υπάρχει και κυριαρχεί κυρίως λόγω και των social media. Πρόκειται για μια περίεργη τάση, η οποία με τον μανδύα του δήθεν «δικαιού», του δήθεν «ανθρώπινου», του δήθεν «αλτρουισμού», του δήθεν «εξειδικευμένου», του δήθεν «ακαδημαϊκού», του δήθεν «σύγχρονου», του δήθεν «εκσυγχρονιστή» και τόσων άλλων δήθεν, έφτασαν στο σημείο να χαράσσουν πολιτικές αγνώστως παντελώς τους πολίτες. Στο βωμό των τόσων δήθεν, λαμβάνονται αποφάσεις, διαμορφώνονται ελιτίστικες απόψεις, εφαρμόζονται πολιτικές και πάλι δήθεν για χάριν του συνόλου των πολιτών αλλά τελικά, όπως διαφάνηκε χωρίς αυτούς.

Γράφει ο
**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ**

Twitter: @tsangaris

Δυο περιστατικά. Για να είμαστε συγκεκριμένοι: BREXIT και εκλογή Τραμπ.

Το Brexit δεν ήταν απότοκο των «ξινισμένων» βρετανών. Ούτε και απότοκο της υπεροψίας των Άγγλων. Ούτε και προϊόν συνωμοσίας. Το BREXIT ήταν ακριβώς απότοκο αυτής της ελιτίστικης προσέγγισης από πλευράς Βρυξελλών –και κατ' επέκταση της ΕΕ- επί όλων των ζητημάτων. Προσέγγιση σχηματισμένη και σχεδιασμένη από τα μυαλά όλων αυτών των «δήθεν» που περιτριγυρίζουν εντός των διαδρόμων των υψηλών δωματίων. Ήταν η υπεροπτική τάση της ΕΕ έναντι των απλών πολιτών, έναντι του μεσαίου ανθρώπου, έναντι του συνηθισμένου καθημερινού πολίτη. Εξού και αμέσως μετά την απόφαση της Βρετανίας για το Brexit τόσο η Μέρκελ όσο και άλλοι ηγέτες της ΕΕ, προέβησαν σε δημόσια αυτοκριτική παραδεχόμενοι στην ουσία ότι «χρειαζόμαστε μια ΕΕ πιο κοντά στον πολίτη». Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το Μετανα-

στευτικό. Ενώ η ΕΕ καλούσε όλα τα κράτη-μέλη να επιδείξουν ανέχεια και συμπόνια –και ορθώς- την ίδια ώρα δεν μεσολαβούσε να σταματήσει το πρόβλημα, το οποίο από ένα ανθρωπιστικό θέμα μερικών χιλιάδων ανθρώπων μετατράπηκε σε εφιάλτη ροής εκατομμυρίων ανθρώπων. Και ενώ το πρώτο ερώτημα που θα έπρεπε να απαντούσε η ΕΕ ήταν κατά πόσο τελικά αυτοί οι άνθρωποι ήταν πρόσφυγες, μετανάστες ή λαθρομετανάστες, το άφησε αναπάντητο – ακόμη και μέχρι σήμερα δεν το απάντησε- και κατά τα άλλα ήθελε –έλεγε και λέει- να το επιλύσει. Δημιούργησε γκέτο σε Ελλάδα και Ιταλία ώστε να αποτραπεί η πρόσβαση των ανθρώπων αυτών σε άλλες χώρες της ΕΕ, ενώ είδαμε να αναίρεται η Συνθήκη του Σιέγκεν, να κτίζονται φράχτες και να κλείνουν σύνορα. Και στο τέλος να γίνεται «deal» πολλών δισεκατομμυρίων ευρώ μεταξύ ΕΕ και Τουρκίας για να κρατηθούν οι πρόσφυγες εκτός ΕΕ. Όλα αυτά εντός της ΕΕ.

Αν όμως αυτό θεωρηθεί ότι πρόκειται για ένα μεμονωμένο –έστω παρατεταμένο- περιστατικό που συνέβηκε εκ των περιστάσεων του πολέμου της Συρίας, ας δούμε ένα άλλο παράδειγμα, που έχει να κάνει πιο πολύ με την καθημερινότητά μας. Κάτι, που επισημάνθηκε και στο παρελθόν από τον γράφοντα.

Αν για παράδειγμα η ΕΕ μπορεί και καθορίζει ενιαίο συντελεστή ΦΠΑ (με απόκλιση μερικών μονάδων από χώρα σε χώρα), αν η ΕΕ θέλει να εφαρμόσει και ενιαίο εταιρικό φόρο, τότε εγείρεται το ερώτημα: Γιατί η ΕΕ δεν μπορεί να εφαρμόσει και κοινό συντελεστή ελάχιστης σύνταξης; Σύμφωνα με τα ίδια τα στοιχεία της ΕΕ, 24% του συνολικού πληθυσμού της ΕΕ ζει στα όρια της φτώχειας. Δηλαδή ένας πολίτης στους τέσσερεις. Εκπληκτικός

αριθμός, για την κατά τα άλλα «ευημερούσα ΕΕ». Αν για τις Εταιρείες, πρέπει να ισχύσει κοινός εταιρικός φόρος, γιατί να μην μπορεί να ισχύσει και για τις Συντάξεις του κόσμου κοινός ελάχιστος συντελεστής; Ή αν θέλετε να πάμε και ένα βήμα παρά πέρα, αν ο μέσος μισθός στην ΕΕ είναι 1,489 ευρώ καθαρά μηνιαίως (βάσει στοιχείων 2015), γιατί στην Βουλγαρία ο μέσος μισθός να είναι 333ευρώ και γιατί στην Πολωνία να είναι 678ευρώ; Η ΕΕ αν ήθελε –να είναι όντως ενιαία και στην κοινωνική πολιτική- δεν θα έπρεπε να εφαρμόζε ένα πρόγραμμα προσαρμογής ώστε όλα τα κράτη –μέλη μέσα σε ένα χρονικό διάστημα να έφταναν στον μέσο μισθό που θα τίθετο ως στόχος; Πώς είναι δυνατόν να τίθενται στόχοι για τις φορολογίες ή για τις εταιρείες αλλά για τους πολίτες όχι; Αυτά και άλλα πολλά, τα οποία αποτελούν μέρος των πολιτικών των περισπούδαστων «δήθεν», είναι αυτά που ανέτρεψαν το κλίμα. Είναι αυτά που έφεραν το Brexit, είναι αυτά που εξέλεξαν τον Τραμπ, είναι αυτά που θα φέρουν σαρωτικές αλλαγές σε όλες σχεδόν τις ηγεσίες των «ισχυρών» κρατών της ΕΕ.

Το Brexit και η εκλογή Τραμπ είναι αμφίβολο κατά πόσο πρόκειται για αποτέλεσμα προϊόν της αυτής καθαυτής «ορθής επιλογής» αλλά σίγουρα είναι αποτέλεσμα εμβολιασμένο με την αντίδραση των πολιτών προς το κάθε τι θεωρηθεί ως «συστημικό», «συμβατικό» και «κατεστημένο» οδηγούμενο από όλους αυτούς τους «δήθεν».

Κατά τα άλλα, ακόμη ψάχνουν το λάθος.

Το λάθος αγαπητοί μου είναι μπροστά σας. Επαναλαμβανόμενο. Και είναι ότι η πολιτική σας αντίληψη και λογική δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα...